



Pasarét, 2012. december 25.  
(karácsony)

*Horváth Géza*

## AZ AJÁNDÉK

**Lekció:** Máté 2,1-12

**Alapige:** 2. Korinthus 9,15

*Hála legyen Istennek az Ő kimondhatatlan ajándékáért!*

### **Imádkozzunk!**

Mennyei Édesatyánk, hálaadással magasztalunk, mint egyedül igaz Istent, hogy ígéretedet beteljesítetted, és valamikor Betlehem mezeje felett kigyúltak az igazi karácsonyi fények, és mennyei sokaság hirdette: megszületett a megváltó, az Úr Krisztus.

Köszönjük, hogy Szentlelked által földi követekre bíztad, hogy azóta — ma is —, az egész világon hirdessék az evangéliumot minden teremtésnek, hogy ennek hatására fény gyulladjon ki a sötét szívekben, elmékben, hogy a dicsőségnek napfénye, Istentől jött Világosság világosítson meg bennünket.

Köszönjük, Urunk, hogy nagy a te szereteted és irgalmad, mert a halál árnyékában járó népnek az élet ösvényét mutattad meg. Köszönjük Úr Jézus Krisztus, hogy felvetted az emberi testet, hozzánk hasonlót, és engedelmes voltál halálig, mégpedig a keresztfának haláláig.

Köszönjük, hogy szenvedésben engedelmes, kísértésben győzedelmes voltál, hogy hozzánk kegyelmesen lehajoltál. Köszönjük, hogy a földre hoztad az eget, mert mi soha nem jutottunk volna el oda, soha nem lehetne osztályrészünk a menny szépsége és dicsősége.

Jövel Szentlélek Úr Isten és tégy bizonyosságot az Atyáról és a Fiúról. Áldd meg a mi igehallgatásunkat, előtted való csendességünket, egész ünnepünket.

Amen.

### **Igehirdetés**

Az elmúlt négy vasárnapon mindig Istennek valamilyen ajándékáról volt szó. Láthattuk, hogy Istennek ajándéka az örök élet, az elhívás, a hit, az ígérek. Tudatosan hagytam, vagy hagyta Isten Lelke számunkra utoljára a legnagyobb ajándékról szóló ígét, amelyet Pál apostol a Korinthusi levélben ír le a 9,15 részben. Úgy, mint egy nagy diadalittas kiáltást, meggyőződést: Hála legyen Istennek az Ő kimondhatatlan ajándékáért.

Azért fontos erről beszélnünk, mert minden más ajándék hozzá van kötve. Isten minden ajándéka Krisztusban lehet a mienk, és Isten minden ajándékát Krisztus közli a számunkra.

A Pál Római levél 8. részében úgy olvassuk ezt: „Mi módon ne ajándékozna veled együtt mindent minekünk?” Ez a kimondhatatlan ajándék teszi igazán gazdaggá az embert, és ennek hiányában mérhetetlenül szegény marad az, aki ezt az ajándékot nem ismeri és nem kapta meg.

Amikor Kálvin a Római levél magyarázatában ehhez a vershez ér, hogy mi módon ne ajándékozna veled együtt mindent minekünk, a következőket írja: „Nem pusztán vagy üresen küldte el Isten nekünk Őt, hanem minden mennyei kinccsel megrakottan. Az pedig, hogy odaadta, annyit jelent, hogy a halálra adta.”

Nagyon tetszett nekem ez a mondat, hogy Jézus Krisztust nem pusztán, nem üresen küldte el, pedig karácsonykor minden ezt mutatja a számunkra, hogy tényleg pusztán és üresen küldte el, hiszen ott fekszik bepólyálva a jászolban — ahogy a Lukács írása szerinti evangéliumban olvassuk —, és mégis tudjuk, hogy nem, mert Isten minden mennyei kinccsel megrakottan küldte el az Úr Jézus Krisztust.

Szeretem hitvallásunkban azt a kérdést, amely a karácsonyra vonatkozik, és az akkori írók így kérdezik meg: „Mi hasznod van Krisztus szent fogantatásából és születéséből?” A felelet pedig első hallásra érdekesnek tűnhet nekünk. „Az, hogy Ő közbenjárónk, és büntelenségével, tökéletes szentségével az én bűnöm, amelyben fogantattam, Isten előtt elfedezi.” — Azért, mert ebben a hitvallásban már ott van, hogy az inkarnáció, a testet öltés, Jézus Krisztusnak a földre jövele már része a megváltásnak. Nem mintha csak ebben lenne a megváltás, de már része annak a megváltásnak, és ezért volt Zakariás éneke olyan csodálatos. „Meglátogatta az Ő népét, váltságot szerzett neki.”

Karácsony éppen ezért nem az ajándékozás ünnepe, mert ilyet is lehet hallani, hogy valakik így gondolkoznak. Jó lenne, ha ennek az igének a fényében világosan látnánk azt: *karácsony az ajándék ünnepe*, nem az ajándékozásé. Az egyetlen, kimondhatatlan, kibeszélhetetlen ajándék ünnepe, amely az örökkévaló Isten szeretetéből fakad. Az ajándékozó maga Isten, a megajándékozott pedig az ember.

Fontos az, amiről a karácsonyt ünneplő világ elfeledkezett, hogy a testet öltés egyetlen oka a bűn volt. Amikor karácsonyról beszélnek, ezt általában elfelejtik. Nem is tudják, hogy ezt össze kell kapcsolni egymással, de nekünk Isten igéje világosan mondja. Ha két igét említek, akkor látják, hogy valóban így van. A Máté írása szerinti evangéliumban úgy olvassuk: „Nevezd annak nevét Jézusnak, mert Ő szabadítja meg népét annak bűneiből.” De még világosabban írja Pál a Római levél 8,3. részében: „A bűn miatt elküldte az Ő Fiát a bűnös testhez hasonló formában.” A karácsony oka tehát a bűn volt.

Ha megfordítjuk, akkor úgy kell mondanunk: viszont a karácsony nem következménye a bűnnek. Nem azért van karácsony, mert volt bűn, hanem azért van karácsony, mert az örökkévaló Isten megszánta az embert. Mert a bűnnek a következménye csak a halál. A kárhozatban maradás, az elveszett állapot. Azon-

ban Isten elrendelt szándéka megmentetés, amiről a karácsony beszél nekünk. A bűnnek nem következménye karácsony. Nem következik az elveszett állapotból. Ez csak Isten irgalmas, szerető szívéből következik: „Úgy szerette ezt a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” És ennek a térben és időben behatárolható egyszeri eseménynek a hírül adása, az evangélium, hangzik ma is az egész világon.

Ennek az igének a fényében azt kérdezem: vajon erre az ajándéokra figyelünk-e karácsonykor? Vajon arra az ajándéokra figyelünk-e, akivel Isten megajándékozott minket ama Szerelmesben, vagy figyelünk a mi ajándékainkra, amelyet próbálunk venni, adni másoknak, szeretetteinknek, családtagjainknak?

Készülés közben néhány életkép eszembe jutott. Az egyik egy áruház műszaki osztályán. Egy család nagy plazmatévét cipel (ma így mondják: házi mozi rendszert), és a riporter kérdésére a következőt mondják: megajándékoztuk magunkat.

Eszembe jutott az, hogy gyerekeket kérdeztek nem sokkal karácsony előtt. Azt kérdezték: mit szeretnétek, milyen ajándékokat kértetek karácsonyra. Ők elkezdtek sorolni a nem éppen olcsó ajándékokat. Ez furcsa volt a riporternek, mert olyan helyen hangzott el, ahol kevés jövedelemből éltek a szülők, és ahhoz képest a gyermekeknek nagy volt az igényük. A riporter meg is kérdezte tőlük: nem gondoljátok, hogy ez nagy igény? A gyerekek részéről a következő válasz hangzott el: hát vegyenek fel a szüleink hitelt. Mindegy, csak legyen ajándék. Ezt tanulják, ezt hallják, ezt sulykolták beléjük, ez ömlik feléjük: semmi baj, ha nincs pénzed, vegyél fel hitelt. Ezt már tudja a gyermek is, mert ajándéknak lenni kell a fa alatt, és nem adhatjuk alább, mert a szomszéd is ezt kapott, ezt vett. Mi sem akarunk lejjebb menni.

Életkép ma, 2013. felé. Wellness szállodába megy a riporter. Fürdik a család és megkérdezik: honnan jöttök, hány napra? A válasz nem egyedi. Az aszszony viszi a prímet, ő válaszol: mi egész évben robotolunk, ennyi nekünk is jár. Egy kicsit drágább ilyenkor a szálloda, kiemelt időszak van, de nem baj, egy kicsit ráfizetünk majd, de ennyi nekünk is jár.

Ezek a képek világosan mutatják, hogy az ember az ajándékról valahogy így gondolkodik. Megajándékozunk magunkat. Megveszünk valamit, amit úgyis megvettünk volna, de most itt a karácsony, ennyi jár nekünk. Nem nézünk senkit és semmit, csak be akarjuk zsebelni azt az ajándékot, amire a szívünk vagy emberi telhetetlenségünk vágyik, és azt igyekszünk megszerezni magunknak. Az ember pótolni akarja azt, ami pótolhatatlan. Ebben az van, hogy az ember, miután a legnagyobb ajándékot nem bírja, mivel a legnagyobb ajándék nem az övé, ezért azt mondja: próbáljuk pótolni valamivel. Mint régen a családok tették, ha nem volt kávé, akkor pótkávé is jó volt. Amikor nem volt gesztenye, és azt mondta valaki: a babból is készítünk gesztenyét, mert van rum, fűszer, és akkor hasonló lesz a gesztenyéhez.

Ez a világ csak erre van berendezkedve. Mikor Isten elkészíti az Ő legnagyobb ajándékát, amiről Pál azt írja: hála legyen az Istennek az Ő kimondhatatlan ajándékáért, az ember, a körülöttünk levő világ mást sem csinál, csak pótajándékokkal próbálja pótolni a pótolhatatlant, kielégíteni a kielégíthetet-

lent, és örömet szerezni ott, ahol a teljes öröm hiányzik, amiről a Zsoltár 16. része szól: „teljes öröm van tenálad. A te jobboldon gyönyörúségek vannak örök-ké.” Az ember a földi örömet keresi, a földi gyönyörúségeket, a földi ajándé-  
kot. A karácsony üzenete az: Isten a mennyeit küldte. Nem kevesebbet küldött nekünk Isten, mint az Ő mennyei ajándékát. Ezért mondja Pál apostol: Hála legyen az Istennek kimondhatatlan ajándékáért.

Az olyan csodálatos, hogy ez az ajándék egyforma mindenkinek. Egy kez-  
dő pedagógus mesélte el, hogy újév után, az első tanítási napon bement az osztályba és megkérdezte a gyerekeket: ki mit kapott? Persze sorolták az akkori kornak a szuper játékait, hogy ki mit kapott a szüleitől. Egy szegény kislány, akik kevés jövedelemből éltek, azt mondta örömmel: egy harisnyanadrágot kapott. Persze a gazdagabbak részéről volt egy kis nevetés. Ez a pedagógus pedig azt mondta: egy életre megtanulta, hogy karácsony után nem érdeklődik arról, hogy ki milyen ajándékot kapott.

Igen, mert van, aki többet kap, van, aki kevesebbet. Van, akinek több jut, és van, akinek kevesebb. Pál azt mondja ebben az igében: „Hála legyen az Istennek kimondhatatlan ajándékáért”, ennek az az örömhíre, hogy azt mindenki egyformán kapja: a gazdag és a szegény, a művelt vagy a kevésbé iskolázott. Kapja az öreg, a fiatal, az ifjú házas, a gyermek, az özvegy, a szomorú, a beteg a kórházban, kapja a gyászoló, aki a koporsó mellett áll meg. Kapja az egészséges, és kapja, akinek fáj már mindene. Hála legyen az Isten kimondhatatlan ajándékáért! Mert Isten azt adja, amire szükségünk van.

Egy baráti társaság egymást valamivel mindig megajándékozta. Mivel mindenük megvolt, nem nagyon tudtak mit venni, de illik vinni valamit. És vittek olyan dolgokat, amire valószínű, hogy nem lesz szükségük. Amikor átadták, mindig azt mondták: tessék, itt van. Majd jó lesz valamire.

Isten ajándéka karácsonykor azt jelenti: valami olyat adott, amire minden embernek nagy szüksége van. Nem tudnék olyat mondani, akinek mindenre szüksége van. Mert, ha azt mondanám: itt egy turmixgép, azt mondaná, nem viszem el, mert nekem már van. Minek nekem? Nincs rá szükségem.

Karácsony annak az ünnepe, hogy Isten olyan ajándékot készített, amire minden embernek szüksége van. Miért? Mert minden ember bűnbe esett. Mert szabadulásra mindenkinek szüksége van. Mert bűnbocsánatra mindenkinek szüksége van. Mert új életre mindenkinek szüksége van. Ez az élet pedig az Ő Fiában van. Mert Ő maga az élet. Jézus Krisztus azt mondta: Én vagyok az élet. Ezért olyat készített nekünk, amire mindenkinek szüksége van, mert mindenkié a halál, mindenkié a kárhozat születésünktől kezdve. Ezért Isten azt gondolta, hogy valami olyat akar adni, amire mindenkinek egyformán van szüksége. A legnagyobb uralkodónak és a legkisebb beosztású embernek is egyformán van szüksége Isten kimondhatatlan ajándékára.

Igen, ez a csoda karácsonykor. Megkérdezem azt, amit ez az ige sugall nekünk: vajon felismerted-e te Isten kimondhatatlan ajándékát? Pál azért tudja ezt az ígét elmondani, azért tudja leírni, hogy kétezer év óta hirdettessék, mert felismerte Isten ajándékát. Sőt felismerte Jézusban Isten ajándékát. Isten kimondhatatlan és kibeszélhetetlen ajándékát felismerte.

Bizonyára sokan ismerik János evangéliuma 4. részét. Ez a samáriai asszony története. Ebben a történetben van egy olyan mondat, ami nekem újból és újból a szívemet gyönyörködteti. Ez pedig az, amikor Jézus beszél az asszonnal, és azt mondja neki: „Ha ismernéd Isten ajándékát, és hogy ki az, aki azt mondja neked: adj innom, te kérted volna Őt, és adott volna neked élő vizet.” — Ennek az asszonnak, aki odajön délben a kútra, miért olyan az élete? A hatodik férfit emészti. És megy szégyennel tele a kútra délben, hogy ne találkozzon senkivel, ne kérdezze senki, ne kelljen senkivel beszélnie. Jézus mégis szóba elegyedik vele, és azt mondja neki: Ha ismernéd Isten ajándékát...

Mi volt a baj? Az asszony nem ismerte Isten ajándékát. Olyan közel volt hozzá. Ott volt Jézus talán egy méterre tőle, ott beszélt vele. „Aki veled beszélek...” — Ha ismernéd Isten ajándékát, elindulna az életedben egy folyamat. Te kérnél tőle, Ő meg adna. Miért vagy olyan szegény? Mert nem kérsz. Miért nem kérsz? Mert nem ismered Isten ajándékát. Nem tudod, hogy mindent kérhetnél. Mert nem tudod, hogy mit adhatnék neked.

Mi, lelkipásztorok el tudnánk mondani, hogy ha velünk szemben ül valaki a beszélgetésen, látjuk, hogy egy-egy életben milyen nyomorúság van, milyen összekuszált szálak, hogy alig lehet kibogozni, kibontani. Egyik bűn a másikra, egyik sötétség a másikra. Sokszor felsóhajtok: „Ha ismernéd Isten ajándékát...” Ha ismernéd azt a Bibliát, ami előtted van. Ha ismernéd az igének az erejét. Ha ismernéd a Szentlélek megújító hatalmát. Ha ismernéd Isten ajándékát, Jézus Krisztust. Ha hinni mernél, ragyogna rád csoda. Többé te nem keresnél más életet soha. — így szól az egyik lelki ének.

Karácsony annak az ünnepe, hogy ismerd meg azt az isteni ajándékot, aki eljött hozzád, de még fontosabb: aki eljött érted.

Egy régi történet szerint Cézár valakinek egy nagy ajándékot adott. Amikor átadta az egyik főemberének, az nem akarta elfogadni és azt mondta: ez túl sok nekem, hogy elfogadjam. A császár erre azt mondta: de nem túl sok nekem, hogy odaadjam.

Bárcsak így állnánk karácsony ünnepén az Úr elé. Túl sok nekem, hogy elfogadjam. De Isten odajönne hozzád, a szívedre beszélne, és azt mondaná: de nem túl sok nekem, hogy odaadjam az én Fiamat, az én egyetlenemet.

Amikor Pál erről bizonyoságot tesz, szinte érezzük az igében, hogy elakad a szava. Ahogy ma mondanánk: eláll a lélegzete. És aki Isten ajándékát ismeri, annak eláll a szava és elakad a lélegzete. És az nagy baj, ha nem áll el a szavad és nem akad el a lélegzeted, nem csodálkozol bele úgy, mint Pál belecsodálkozott Isten szeretetébe. Isten szeretetének mélysége, magassága, szélessége, hosszúsága milyen kibeszélhetetlen, milyen megmondhatatlan ez a csodálatos, Istentől elkészített ajándék.

A másik üzenete az igének, hogy mire késztet bennünket Isten ajándéka? Így feleljünk erre: öröme. Karácsony annak nagy próbája: örülsz-e Isten kimondhatatlan, kibeszélhetetlen ajándékának? Mert ha felismered, abból mindig öröm fakad. Akik felismerték Isten ajándékát a Bibliában (hiszem, hogy nemcsak a Bibliában, hanem a személyes életünkben is) milyen öröm fakadt abból. Amikor Zákeus találkozik Jézussal. Ő felszól neki: Zákeus hamar szállj

le, mert ma nékem a te házadnál kell maradnom. És ő örömmel szállt le. A szercsen komornyik továbbmegy az útján örömmel.

A Bibliából nem is mondok most több példát, mert minden történet arról szól, hogy valamit Jézus visszaad, amit elvesztettünk. Ő vissza akarja adni az elveszített Édent is, az elveszített életet, az elveszített üdvösséget. Ezért Jézus példázza: látod, amit elveszítettél: a szemed világot, a testi épségedet, a karod erejét, a lábad járását, azt én tudom visszaadni. És ezek, amikor megkapják azt, amit elvesztettek, akkor mind örömmel követték, örömmel szolgálták Őt és mentek utána azért, mert a felismert ajándék, Isten kimondhatatlan ajándéka hatalmas örömet adott a szívükbe.

Kisgyermekkoromban kaptam egy nyulat a szomszédától. Megkérdeztem: mennyit kell érte fizetni? Azt mondta: ingyen adom. Ezt a szót még nem ismertem. Mentem haza és azt mondtam: csak egy inget kell adni érte. Kerestem egy inget, mert nem tudtam, hogy mi az ingyen. Amikor megtudtam, kére páron rohantam a barátomhoz, hogy gyere, nézd meg! — Nekem mindig ez jut az eszembe, amikor az örömről beszélek. Ha az ember valami olyan ajándékot kap, amire vágyott, ami hiányzott, valami olyat, aminek örül, akkor azt nem tudja magában tartani. Elmegy a másikhoz: örüljete velem, hallottuk valamelyik csütörtök este, mert ez a bárányom megtaláltatott. Örüljete velem, mert megtaláltam a drahmát. Örüljete velem, mert a fiam hazajött.

Mert amikor az ember valami isteni ajándékot kap, akkor az örömtől túlcsoorul a szíve, és azt meg akarja osztani másokkal. Pál apostol sem bírja magában tartani, és azért buggyan ki belőle ez a csodálatos mondat az alapige végén, ahol nem is erről van szó, mert az adakozásról van szó: „Hála legyen az Istennek az Ő kimondhatatlan ajándékáért.”

Karácsonykor ezt az igazi örömet hirdették az angyalok is. Azt mondták: nagy örömet hirdetek, mert született néktek ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus a Dávid városában. Vagy ahogy Péter mondja a pünkösdi prédikációjában: „Úrrá és Krisztussá tette Őt az Isten.”

Harmadszor és befejezésül: mire indít bennünket ez az isteni ajándék? Benne van az ígében: hála. Hála legyen Istennek kimondhatatlan ajándékáért! Ennek a kimondhatatlan ajándéknak a felfedezése, komolyan vétele és csodája az embert mindig egy dologra kell, hogy indítsa: hála. A Biblia alapján így fogalmaztam meg: A hála a kegyelem viszonzása. Mit adhatok én neki? Ha valaki kap valami nagy ajándékot, mire gondol először? Mivel tudom viszonzni?

Aki felismeri és megéri Istennek kimondhatatlan ajándékát, annak megint csak ezt kell kérdeznie: és mivel tudom ezt viszonzni? Odaállunk Isten elé és megmondjuk: Uram, semmivel. De a Biblia mégis azt mondja, hogy valamivel tudjuk viszonzni: hálával. Mégpedig azzal a hálával, amit majd az úrvacsorai kérdések végén mondunk: hálából egész életünket az Úrnak szenteljük, és már a jelenvaló világban, mint az Ő megváltottai az Ő dicsőségére igyekszünk élni.

Ez a hála, hogy a mindennapomat ez az ajándék teszi gazdaggá. Ha emberileg, a földi síkon még szükségem szenvedek is, mindennapomat meghatározza ez a kimondhatatlan ajándék feletti öröm. Mérhetetlen gazdagság, amit nemcsak benne, hanem vele együtt készített el és adott nekem az én mennyei Atyám.

Nemrégén olvastuk Lukács evangéliumában azt az igét, amikor Simon farizeus házába bemegy az a bűnös nő és elkezd az olajat Jézus lábára önteni. Simon farizeus azt gondolja magában: jaj, ez a Jézus nem tudja, hogy ki ez az asszony, milyen az élete. Akkor Jézus egy kis példát mond neki: Simon, ha valakinek ötven pénzt engednek el, valakinek ötszázat, ki szereti jobban? Biztos az, akinek ötszázat engedett el. Igen, ez az asszony nagyon szeret engem, mert sok bűne bocsáttatott meg. Te nem szeretsz annyira engem.

Elgondolkoztam ezen. Igen, amikor ezeket az olajakat Jézus lábára öntötték, meg fejére, és lecsorgott ott, az egy napszámosnak évi keresete. A tanítványok fel vannak háborodva, hogy el kellett volna a szegényeknek adni. Az Úr Jézus azt mondja: hagyjad. Az Úr Jézus megengedte, hogy a hála kifejezésre jusson. Tanítani akar bennünket, nemcsak az ottani tanítványokat. Vajon hálás-e a szívünk? Szeretjük-e a mi Urunkat? Szolgáljuk-e Őt? Elmondjuk-e azt az örömet, hogy én Jézusban kimondhatatlan ajándékot kaptam, kimondhatatlan karácsonyi ajándékot kaptam. Nemcsak azt néztem, mi van a fa alatt, hanem azt, mi van a fán. A hívő ember nemcsak azt nézi, mi van a fa alatt, hanem azt, hogy mi van a fán. Ha ránézünk arra, aki ott van a fán, akkor legdrágább kincsem megvetem, s gögöm is, könnyezve rajt, ha a keresztre néz szemem, melyen a menny Királya halt.

Karácsony azt jelenti: nézd az Isten ajándékát, akinek ott vannak átszegezett kezei, aki hordja a töviskoronát. Nézd azt, ki van a fán. Jaj, sok ember de boldog lenne, ha nemcsak azt keresné, mi van a fa alatt, hanem azt, hogy ki van a fán, az átokfán érettünk, hogy Isten megkönyörülhessen rajtunk. Csak annak lesz igazi és áldott karácsonya, aki minden ajándék felett az elvehetetlen, visszavonhatatlan, legdrágább ajándékot tudja magáénak. Egy kis kedves négysorossal fejezem be a mai szolgálatot Füle Lajos bácsitól:

Ne lepje be a hó a szívünket,  
Ne menjen el mellettünk az ünnep,  
Ne csak múltó hangulatra vágyjunk,  
Jézus legyen az ajándék nálunk.

Jézus legyen az ajándék nálad! Válaszoljunk az ígére a 325,5 dicsérettel:

Légyek benned, te énbennem,  
Jézus, engedj hozzád mennem,  
Ha te is hozzám jöttél.  
Adjad: légyek a te híved,  
Essék meg rajtam hű szíved,  
Ha kegyelmedbe vettél,  
Mert nincs más kincs,  
Mely hívekkel, bús szívekkel jól tehetne,  
Boldogságot szerezhetne.

### ***Imádkozzunk!***

Köszönjük igédet, Urunk, amelyet karácsonyra készítettél számunkra. Már ez is ajándék, és főképpen az, hogy te magad vagy az ige. Testté lettél érettünk, Urunk. Lehetett látni ott és akkor a te dicsőségedet.

Köszönjük, hogy boldogok, akik nem látnak és hisznek. Köszönjük, hogy ma is áll a te kereszted elmúlás és rom felett. Ahol áldássá lesz az átok, ahol megbékéltet a kereszt. Minden nyugtalanságunkat, békétlenségünket nyugalomra és békességre fordítja. Megtisztít minden hamisságtól, és ez lenne a mi igazi gazdagságunk oka.

Köszönjük, Urunk, ha már bírhatjuk ezt a gazdagságot és elmondhatjuk: Isten és a menny enyém. Áldunk, ha valóban mienk már a menny és a te mennyei világodnak a polgárai vagyunk, ott van az osztályrészünk, oda vágyakozunk, és oda költözünk, majd halálunk percében.

Köszönjük neked azt a nagy ajándékot, amelyet letettél az egész világ karácsonyfája alá az első karácsonyon. Köszönjük az arról szóló evangéliumot és jó hírt, amely eljut egyre több helyre a világon. Magasztalunk téged mindazokért, akik meghallják, és meghallván az igét, hisznek, örülnek, és hálás szívvel igyekeznek szolgálni téged. Add ezt nekünk is, Urunk, hiszen egész éltünk sem lesz elég zengeni a te dicséretedet, magasztalni a te drága nevedet.

Kérünk, Urunk, ezen a mai ünnepen áldd meg életünket, közel- és távol levő szeretteinket. Köszönjük azokat a családokat, akik együtt lehetnek, és azokat is, akik bár földrajzi távolságban el vannak egymástól választva, de mégis gondolnak ránk.

Köszönjük, Urunk, hogy imádkozhatunk azokért, akik messze vannak tőlünk, és imádkozhatunk a te hívő népedért, a határokon túl levő magyar református testvéreinkért. Imádkozhatunk az egész világra szétszóródott magyarságért. Imádkozunk azokért, akik hallgatják majd a szolgálatot, és úgy érzik, itt vannak közöttünk, és együtt dobban a szívünk, és együtt énekeljük az ősi éneket: e karácsony ünnepében örvendezünk szívünkben. Adj számukra áldást ott, ahol vannak, és gyülekezeteik közösségében adj élő, megtartó, vigasztaló igét nekik is.

Imádkozunk betegeinkért, Urunk, akik a karácsonyt a kórházakban betegágyon töltik, vagy otthonaikban gyengén, elesetten, öregen, fáradtan.

Könyörgünk, Urunk, légy az ő gyógyítójuk, hogy szent reménység hassa át a szívüket karácsony ünnepén is. Köszönjük, hogy nincs ahhoz kötve a legdrágább ajándék birtoklása, hogy valaki hol van, milyen állapotban van, hanem mindenki egyformán kaphatja azt.

Imádkozunk a gyászolókéért, akik megszorodtak karácsonyra. Kérünk, adj nekik vigasztalást. Imádkozunk minden nyomorultért, éhezőért, a Föld azon részeiért, ahol háborúság van, ahol egymást ölik az emberek, a családokért, ahol talán veszekedésben, haragban töltik az ünnepet is.

Imádkozunk gyülekezetünkért, egyházunkért. Kérünk, áldd meg a mi úrvacsora-vételünket, testvéri közösségünket. Várjuk a te jöveteledet, Úr Jézus. Mi is kiáltjuk a Lélekkel együtt: Bizony jövel, Uram Jézus. Gazdagsággal, dicsőséggel, hatalommal, ítélettel és kegyelemmel. Jöjj Úr Jézus, jöjj mihamar.

Amen.